

Wõta ja loe!

№ 3. — 5. aastakäik.

Kuulus proua.

Põhja Itaalias armati kord wana haud, ajast, millal weel etruskid walttsesid maad. Hawast leiti waid peotäis tuhka, sarnkamm, pääside ja kuldkett, millele olid kraweeritud sõnad: „Kuulus proua.“

See oli kõik. Ta oli nii kuulus, et nime nimetamine armati tarbetuks, sest seda ei mõidud ju kunagi unustada.

„Kuulus proua“ — sellest oli küll kõikideks aegadeks. Nüüd pole siiski ainustki inimest maailmas, kes teaks taft midagi. Ainsad asjad, mis meile weel meele tuletawad, et sarnane kuulus proua on kord elanud, on: kamm, pädehe, kuldkett ja — peotäis tuhka. Muigad wast lugesdes kuldketi kirjutust. Kuid usun, et paljuil muigele järgneb salajane wärin seda meele tuletades: „Kord olen minagi unustatud sin maa peal!“

Armas lugeja, kas ka meiega ei sünni nii? Mis wäartust on kõigel sellel, mida oleme sin maailmas mõtnud: kullal, aul, warandusel sel päewal, kui ise oleme waid peotäis mulda?

Kõik on tühi paljas. Ainuke, millel on tõelist wäartust, on see, et oleme sin elus otfinud seda, mis Jumalast on, seda, mis kestab igawesti.

Raikkile.

Üks, kes sõna pidas.

Umbes 200 aasta eest tegi keegi noor, rikas aadlimees reisi läbi Prantsusmaa ja Hollandi. See sugune reis kestis sel ajal väga kaua, kuna polnud weel raudteid. Brüsselis haigestus noorhärra tardedawalt palawikku. Arstid ütlesid talle otsetoheselt, et tal mingit pääsmise lootust enam ei ole.

Seal heitis noormees põlwili ja hüüdis oma teenijaskonna ligi olles: „Oo, Issand, minu Jumal, tui ja mulle elu kingid, siis tahan seda täiesti sulle pühendada!“

Ta mis sündis? Kui järgmisel hommikul arstid tulid arwamuses, et küllap ta juba surnud on, leidsid nad haige juba niiwõrd paranenud, et nad küllalt imestuda ei suutnud.

Beagi oli see noor aadlimees juba täiesti terve, kuid oma tööst ei unustanud ta, nagu teewad seda paljud. Ta oli tõepoolest oma terve elu pühendanud Issanda Jeesuse teenistusele ja sai õnnistuse kandjaks. Ühes suure jumalamehe August Hermann Franckega töötas ta palju Jumalariigi heaks.

See oli wabahärta von Canstein. Oma warandusega asutas ta Halles Piibliseltsi, mis praegugi weel seisab, ja on 200 aasta jooksul palju piibleid rahwa sekka wälja saatnud.

Meest, kes sõna peab, seda me hindame. Palju on aga neid, kes hädades paluwad Jumalalt abi, haigustes terwist ja lubawad ka seal juures hakata Jumalale elama. Kuid raskuste möödumisel jääb kõik endiseks, ega nad mõtlegi enam oma töotusele. Ous see Jumala pettus? Ei Jumal ei lafe ennast pilgata. Ta võib saata weel suuremaid hädasid, nagu ta tegi warao juures, kui see oma sõna ei pidanud. Sellepärast tasu oma töotused Jumalale. Sinu elu peab kuuluma Jumalale, ära pilla seda maailmas. Sinu aeg ja warandus ning arbed peawad olema Jumala päralt, ära warasta neid Temalt selleks, et raisata neid oma huwides.

Haruldane testament.

Touloufes juri rikas omapärane wanahärta, kelle testamenti pärast sündis suur pärandustüli. Niisama iseäralik, nagu oli ta elu, oli ka ta surm. Oma testamenti tegemisele kutsus ta oma täditütre, kellega oli elanud kogu aeg tüllis, kuna see ta arwamiste ja tahtmiste järele ei tahtnud toimida. Oma terve waranduse lubas ta täditütrelle, kui see mõistab ühe ainsa sõnaga wäljendada ta omandust. Sealsamas oli koos 8 notari tunnistajatena, walmis kinnitama seda seaduskult. Noor neiu mõtles hetke, tegi siis ühe haarawa käeligtuse ja ütles: „M i n u“. Haige oli imestunud, kuid naeris ja tegi siis samajuguse käeligtuse ja ütles: „S i n u“.

Loomuskult tahtsid teised sugulased testamenti tühistada, kuid 8 notari, kes olid kinkimise juures, mõisid tunnistada, et surtija oli olnud otjustamisel täie mõistuse juures. Ja nii sai sitamaant kehwadest oludest elanud neiu miljonite pärijannaks.

See sündmus paneb meid mõtlema teisele väga omapärasele testamentile, mis jääb mõistmatuks paljuile ja mille wastu protesteerib moodsa inimese mõistus. See on testament, mida tegi Jeesus Kristus oma werrega Kolgatal. Selle läbi wõime pärida mitte ainult miljonid, waid kogu taewariigi. Selleks on waja ainult usus tulla ta juure ja ütelda lapselikult: „M i n u“. Ja milline ime, kui usukõrw saab kuulda seda õnnistatud sõna Püha Waimu kaudu: „S i n u“. „Mina sinu ja sina minu“ — see on kindel seadus, mis toob meile kõik õnnistused osaks.

Bismarck.

Rutdas inimesed nii väga eeskujusid wajawad ja neist mõjutatud saawad, seda näitab kellegi mehe lugu, kes jutustas S. Kellertile järgmist:
„Kolmkümmend aastat olin ma wabamõtletaja. Kõik pastorite jutused ja kõik pühad raamatud, mis minu krahwi proua mulle tõi, sõnagi ütlemata, ei awaldanud mingit mõju. Kuid ühel jõulul sain

ua lugeda Bismarcki kirja ta pruudile ja abikaasale. See mõjus rabawalt. Kui sellane suur mees ja terawmõtteleja nagu Bismarck nii Kristuse armu uskuda mõis, siis pean ma meel kord waatama Uut Testamenti ja järel uurima, kas ma mitte hädasohtlikul wale teel ei wiibi. Ma tegin seda ja Issand andis oma õnnistuse selles mulle. Ma õppisin jälle paluma. Kolmekümne aasta jooksul polnud ma enam käinud armulaual, nüüd aga tõmbas see ja ma pean ütlema, et Bismarck mind Jeesuse juure on juhatanud.“

Nii juhtub see. Mis keelab meid uskumast?

Suurimad otustajad.

Palju aega tagasi elas õpetlane, kes kõigis teadusälades oli palju uurinud ja nii igalt alalt rikkalikke teadmisi kogunud. Seejuures oli ta aga suurte küsimuste otustamistel väga ettewaatlik. Kord ütles talle ta poeg: „Jä, ja tead kõik, kuid ei otusta millegi üle.“ Ja wana wastas: „Mu poeg, sina ei tea midagi, kuid otustad kõige asjade üle.“

Selles pojas esineb meile suur hull tänapäewa inimestest. Kui wähe on paljuil käesaja inimesil põhjalikke teadmisi, kuid sealjuures tahawad nad väga iseteadwalt kõigi kohta oma sõna öelda. Pisut peaaegu mitte midagi, teawad nad Jumala õnnistuse teedest, kuid on walmis armustama kõike seda oma wäiteje mõistusega.

Rumalus.

Sumisel Alpi kõrgustikul, taewa poole sirutawa mäestiku harjal, küüsis keegi reisija oma teejuhi käest, kas nende juures on ka seesuguseid inimesi, kes sarnase loomise ime juures Jumalat ei usu.

„Ei,“ ütles mees, „sarnaseid eesleid ei ole meie orus.“

See oli rabaw, kuid õige wastus ja õige tõlge Psalm 14 : 1. sõnadele: Hõel (jõle) ütleb oma südames: „Ei ole Jumalat.“ Ust Jumalasse on tõsine tarfus, Jumala salgamine suurim lollus.

Für Alle.

Uudis!

Roduhelid

II anne. Sisaldab endas uust ilusaid koorilaule mitme sugusteks pühadeks ja sündmusteks.

Sind 5 senti. Suuremal armul tellides 4 senti.

Ilmus trükist
brošüür

„Pisarad“

Ilusad jutustused wanemaile kui lastele.

Sind 10 senti. Tellida toimetajalt.

1.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Püha Waim mu sisse tule, Minu südan walgusta. Üstawaiks nõuandjaks ole, Taewa teele juhata!

Loomu poolest olen kuri, Heale tööle kõlbmata, Ara müüdnud patu ori, Ei wõi ennaft aidata.

Loo mu sisse puhas süda, Wõta wana wälja seest, Kui see teeb ka lihal' häda, Siiski tänan selle eest. —

2.

Wiisil: Müüd on see päew ju lõppenud. P. 18.

Loo puhas süda minule, Mu Õnnistegija, Et kõlban sinu riigisse, Kui pean fiit lahutama.

Koor: Oh Jeesand, mind walmista, Et kõlban su ette tulema.

Oh puhasta mind werega, Mu patu roojuseft, Mu kõibtus tuleb ükfinda Su armu täiusseft.

3.

Wiisil: Oh anna tujat keelt ja mulle. P. 141

Kas jätab teda ukse taha, Kes sinu eest on surma läind, Kes igatses sind õndsaks teha Ja taugelt sinu järel läind? Oh awa talle hinge uft Ja wõta wastu õnnistust!

Oh wõta sõna südamesse, Seft nüüd on õnnistuse päew Ja waju Päästja armu sisse, Seal kaob kõik su hinge waew; Ta rinna ääres on weel maad, Seal waimus kofutatud saad.

4.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Jeesus, Jeesus, Oh see nimi kõlab nii kui ingli laul, Wägew fuur ja auline, Kõige armjam kuulda mull'. :;

See kui täht mind järgest' saadab Kõige minu teede peal, Ja mull' õiget rada näitab Batu pimeduse ööl. :;

See on kindel ema süle, Kus mõin rahul hingata, Siis kui käiwad minu üle Elutormid lõpmata. :; (Talle k. 418.)

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmus 1 × kuus. Maksab aastas 30 f., 1/2 a. 20 f., wälismaale 60 f. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatimisjoni heaks, tellimisi ja faastõid saata toimetaja aadressil — Päätese 5—7, Tallinn. Tel. 446—22.

Ilmus 10. jaanuaril 1936.

„Külwaja“ trüff, Tallinn, Rataskaewu 6, tel. 450-67.